

Súd: Krajský súd Banská Bystrica
Spisová značka: 5To/137/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6119010759
Dátum vydania rozhodnutia: 11. 05. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Ján Bednár
ECLI: ECLI:SK:KSBB:2021:6119010759.1

Uznesenie

Krajský súd v Banskej Bystrici v senáte zloženom z predsedu senátu Mgr. Jána Bednára, a sudcov JUDr. Bc. Viktora Marka, PhD. a JUDr. Jozefa Mikluša, v trestnej veci obžalovaného Y. D., pre prečin podvodu podľa § 221 ods. 1, ods. 2 Trestného zákona, prejednal na verejnom zasadnutí konanom dňa 11. mája 2021 v Banskej Bystrici odvolanie okresného prokurátora a poškodenej proti rozsudku Okresného súdu Banská Bystrica sp. zn. 7T/58/2019 zo dňa 20. októbra 2020, a takto

rozhodol:

Podľa § 319 Tr. por. odvolanie okresného prokurátora zamietá.

Podľa § 316 ods. 1 Tr. por. odvolanie poškodenej W. X. zamietá.

odôvodnenie:

Rozsudkom Okresného súdu Banská Bystrica sp. zn. 7T/58/2019 zo dňa 20. 10. 2020 bol obžalovaný Y. D. podľa § 285 písm. c) Trestného poriadku oslobodený spod obžaloby prokurátora Okresnej prokuratúry Banská Bystrica sp. zn. 2Pv/88/19/6601 zo dňa 18. 09. 2019, ktorá mu kládla za vinu spáchanie prečinu podvodu podľa § 221 ods. 1, ods. 2 Trestného zákona, ktorého sa mal dopustiť na tom skutkovom základe, že

na neznámom mieste a v neznámom čase zverejnil na internetovom portáli ww.bazos.sk inzerát na predaj dvojizbového bytu na Komenského ulici v Banskej Bystrici, kde sa jednalo o byt s rozlohou 58 m² v kúpnej cene 49.700,- Eur, pričom na tento inzerát zareagovala W. X., a to dňa XX. XX. XXXX niekedy vo večerných hodinách zaslaním sms správy na zverejnené telefónne číslo 0940 XXX XXX, kde následne ju telefonicky kontaktoval z telefónneho čísla XXXX XXX XXX pričom sa predstavil ako Mgr. V. Juračka, zamestnanec aukčnej spoločnosti SOGA spol. s r. o., so sídlom Bratislava a po vzájomnej dohode jej z emailovej adresy a@b.c ešte dňa 27. 02. 2019 zaslal tlačivo „Prihláška uzavretá dražba“, kde toto tlačivo mu W. X. vyplnila a obratom zaslala emailom späť a následne zrealizovala v zmysle ich vzájomnej dohody bezhotovostný prevod finančných prostriedkov zo svojho osobného účtu č. IBAN SK94 XXXX XXXX XXXX XXXX XXXX vedeného v Tatra banke a. s., na účet č. IBAN W XXXX XXXX XXXX XXXX XXXX vedený v Tatra banke a. s. a to dňa 28. 02. 2019 v čase okolo 07.30 h vo výške 6.461,- Eur, kde táto suma predstavovala 13 % finančnú zábezpeku z ceny bytu s tým, že v prípade, ak by W. X. nemala po obhliadke bytu záujem o jeho kúpu, mala jej byť táto finančná zábezpeka v plnej výške vrátená, pričom W. X. následne zistila, že Mgr. V. X. nie je zamestnancom spoločnosti SOGA spol. s r. o., so sídlom Bratislava a táto spoločnosť sa nezaoberá predajom, resp. sprostredkovaním predaja nehnuteľností, kde po zaslaní finančných prostriedkov na následné podnety o komunikáciu W. X. už nereagoval, finančné prostriedky jej nevrátil, čím týmto konaním W. X., nar. XX. XX. XXXX, trvale bytom W. XXXX/XX, O. O. spôsobil škodu vo výške 6.461,- Eur, pretože nebolo dokázané, že skutok spáchal obžalovaný.

Proti tomuto rozsudku podala odvolanie priamo do zápisnice o hlavnom pojednávaní intervenujúca prokurátorka, ktoré neskôr písomne odôvodnila podaním zo dňa 04. 12. 2020 v podstate tým, že sa nemožno stotožniť so záverom súdu, že sa nepodarilo nad všetky pochybnosti preukázať, že obžalovaný

spáchal prečin podvodu podľa § 221 ods. 1, ods. 2 Trestného zákona. Súd mal preukázané, že majiteľom účtu, na ktorý poškodená poukázala finančné prostriedky, je U. J.. Taktiež bolo preukázané, že účet založila U. J. na pokyn Q. Q., ktorého so žiadosťou o založenie účtu oslovil práve obžalovaný, pričom túto skutočnosť potvrdil aj samotný obžalovaný. Sporný nebol ani záver, že Q. Q. a U. J. odovzdali všetky listiny od predmetného bankového účtu spolu s bankomatovou kartou práve obžalovanému. S poukazom na nesporné závery, ktoré vyplynuli z vykonaného dokazovania, je potom nelogický úsudok súdu, že sa nepodarilo spojiť osobu obžalovaného s výberom finančnej hotovosti z bankomatového účtu. Ďalej uviedla, že obžalovaný sám priznal, že všetky doklady od účtu odovzdal Q. jemu. Síce vypovedal, že účet zakladal pre U. D., táto časť jeho výpovede však preukázaná nebola. U. D. k predmetnému účtu uviedol, že „to bude asi omyl“. V kontexte záverov plynúcich z výpovedí obžalovaného a jednotlivých svedkov, ako aj celého priebehu konania, je pritom potrebné abstrahovať záver, že obrana obžalovaného prednesená až na hlavnom pojednávaní, je účelová. Je nepochybné, že obžalovanému bola odovzdaná bankomatová karta od účtu, na ktorý poškodená poukázala finančné prostriedky. Jedine on bol osobou, ktorá mohla tieto finančné prostriedky vybrať. Vzhľadom na uvedené skutočnosti preto považuje výrok napadnutého rozsudku, ktorým bol obžalovaný Y. D. oslobodený spod obžaloby, za nesprávny, a navrhla, aby krajský súd zrušil napadnutý rozsudok.

Proti uvedenému rozsudku podala priamo do zápisnice o hlavnom pojednávaní odvolanie aj poškodená W. X., a to proti výroku o náhrade škody, ktoré však bližšie nijako neodôvodnila.

K podanému odvolaniu prokurátorky sa písomne vyjadril obžalovaný prostredníctvom svojho ustanoveného obhajcu, ktorý v podstate uviedol, že s rozsudkom prvostupňového súdu sa v plnej miere stotožňuje. Oslobodenie obžalovaného spod obžaloby považuje vzhľadom na skutkový stav, ako aj dôkaznú núdzu na strane obžaloby, za zákonné a spravodlivé rozhodnutie. Súd na hlavných pojednávaniach vykonal dokazovanie v primeranom rozsahu. Sama poškodená vo svojej výpovedi uviedla, že nespoznáva obžalovaného ani vizuálne a ani po hlase, čo je podľa obhajoby najjednoznačnejší dôkaz o nevine obžalovaného. Ďalej uviedol, že sa nestotožňuje s argumentáciou prokurátorky v odvolaní v časti, kde hodnotí napadnutý rozsudok ako nelogický. Práve naopak, odsúdenie obžalovaného by bolo v súvislosti s absenciou akéhokoľvek priameho dôkazu nie len nelogické, ale aj protizákonné. Súd teda nemal žiadne pochybnosti o nevine obžalovaného, a v prípade, že by ich aj mal, bolo by namieste aplikovať zásadu in dubio pro reo, a aj v tom prípade obžalovaného spod obžaloby oslobodiť. V procese dokazovania na jednotlivých hlavných pojednávaniach sa obžalobe nepodarilo preukázať spojenie obžalovaného s akýmkoľvek úkonom, ktorý by v konečnom dôsledku viedol k naplneniu skutkovej podstaty žalovaného trestného činu. Nezakladal účet, nevyberal z účtu, nikomu neodovzdával vybrať hotovosť a ani netelefonoval s poškodenou. Tá nespoznala hlas obžalovaného, čo aj uviedla vo svojej výpovedi. Taktiež sa nestotožňuje s domnienkou prokurátorky, ktorá hodnotila procesnú obranu obžalovaného ako účelovú. Obžalovaný sa ku spáchaniu žalovanej trestnej činnosti nikdy, ani v prípravnom konaní nepriznal, a jeho tvrdenia, že aj on sám bol poškodený U. D., boli konzistentné. Skutočnosť, že tieto argumenty predniesol až na hlavnom pojednávaní, mu nemôžu byť na ujmu, práve naopak, je jeho právom, akú procesnú obranu si zvolí v ktoromkoľvek štádiu trestného konania, ak mu to umožňuje zákon. Na záver preto požiadal, aby krajský súd odvolanie prokurátorky ako nedôvodné zamietol.

Zástupkyňa krajského prokurátora na verejnom zasadnutí uviedla, že sa v plnom rozsahu pridrižava písomného odôvodnenia odvolania zo dňa 04. 12. 2020 a navrhla, aby krajský súd rozhodol v intenciách podaného odvolania, teda aby zrušil napadnutý rozsudok okresného súdu.

Obhajca obžalovaného v rámci verejného zasadnutia uviedol, že sa v celom rozsahu pridrižava písomného vyjadrenia k odvolaniu zo dňa 16. 12. 2020 a navrhol, aby krajský súd odvolanie okresného prokurátora ako nedôvodné zamietol, a teda potvrdil rozsudok okresného súdu, ktorým bol obžalovaný spod obžaloby oslobodený.

Obžalovaný v rámci verejného zasadnutia uviedol, že sa v plnom rozsahu pridrižava toho, čo uviedol jeho obhajca.

Krajský súd v Banskej Bystrici ako súd odvolací predtým, ako začal plniť svoju preskúmvaciu povinnosť podľa § 317 ods. 1 Trestného poriadku zistil, že odvolanie prokurátora a poškodenej bolo podané včas, v lehote ustanovenej § 309 ods. 1 Trestného poriadku, odvolanie bolo podané oprávnenou osobou v

súlade s § 307 ods. 1 písm. a), písm. c) Trestného poriadku, pričom nedošlo k vzdaniu sa práva na podanie odvolania alebo k späťvzatiu podaného odvolania v zmysle § 312 ods. 1, ods. 2 Trestného poriadku.

Podľa § 317 ods. 1 Trestného poriadku ak nezamietne odvolací súd odvolanie podľa § 316 ods. 1 alebo nezruší rozsudok podľa § 316 ods. 3, preskúma zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, proti ktorým odvolateľ podal odvolanie, ako aj správnosť postupu konania, ktoré im predchádzalo. Na chyby, ktoré neboli odvolaním vytykané, prihliadne len vtedy, ak by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1. V tejto súvislosti odvolací súd zistil, že odvolanie prokurátora nie je dôvodné, a odvolanie poškodenej je podané neoprávnenou osobou.

Krajský súd na úvod konštatuje, že prvostupňový súd v rámci hlavného pojednávania vykonal dokazovanie v rozsahu nevyhnutnom pre svoje rozhodnutie. V súlade s § 168 ods. 1 Trestného poriadku v odôvodnení rozsudku uviedol, ktoré skutočnosti vzal za dokázané, o ktoré dôkazy svoje skutkové zistenia oprel a akými úvahami sa spravoval pri hodnotení vykonaných dôkazov, najmä ak si navzájom odporovali. Z odôvodnenia je tiež zrejmé, ako sa súd vyrovnal s obhajobou, a akými právnymi úvahami sa spravoval, keď posudzoval dokázané skutočnosti podľa príslušných ustanovení zákona. Odôvodnenie rozhodnutia je teda zrozumiteľné, logické a presvedčivé, pričom sa v ňom prvostupňový súd vysporiadal so všetkými podstatnými okolnosťami vo vzťahu k otázke viny. V podrobnostiach preto krajský súd poukazuje na odôvodnenie rozsudku (str. 4 - 8), s ktorým sa v plnej miere stotožnil.

Nad rámec odôvodnenia napadnutého rozsudku, s poukazom na odvolacie dôvody okresného prokurátora, krajský súd konštatuje, že na preukázanie viny obžalovaného, musí súhrn priamych a nepriamych dôkazov tvoriť logickú, ničím nenarušovanú sústavu navzájom sa dopĺňujúcich dôkazov, ktorá vo svojom celku nielen spoľahlivo preukazuje všetky okolnosti žalovaného skutku a usvedčuje z jeho spáchania obžalovaného, ale súčasne vylučuje možnosť akéhokoľvek iného záveru. Výrok o vine môže byť založený teda len na takých dôkazoch, ktoré celkom vylučujú pochybnosť, že sa stal skutok, ktorý je predmetom trestného stíhania. To platí tým skôr, keď v prejednávacom prípade existujú len nepriame dôkazy.

Z vykonaného dokazovania prvostupňovým súdom potom možno prijať záver, že v konaní nebolo nijakým spôsobom preukázané, že by obžalovaný z bankového účtu, ktorý nepatril jeho osobe (keďže bolo preukázané, že ten patrí svedkyňi U. J.), skutočne vybral finančné prostriedky vo výške 6.461,- Eur, ktoré na bankový účet zaslala poškodenej ako zábezpeku za kúpu bytu. Nijakým spôsobom, a to ani počas prípravného konania, nebolo vôbec zisťované, či e-mailová adresa a@b.c patrí obžalovanému, z akého zariadenia a akej IP adresy bol mail zasielaný poškodenej, a či to bol práve obžalovaný, kto zaslal z uvedenej e-mailovej adresy poškodenej tlačivo, na základe ktorého poškodenej zaslala finančné prostriedky na bankový účet U. J.. Taktiež nebolo vôbec preukázané, že by práve obžalovaný telefonoval s poškodenu. Ako sama uviedla vo svojej výpovedi, obžalovaného nepozná, nikdy ho nevidela, a nevedela ho ani identifikovať podľa hlasu, či mohol byť osobou, s ktorou bola v telefonickom kontakte. Taktiež je opätovne potrebné poukázať aj na výpoveď svedka B. J., ktorý uviedol, že bol pri tom, keď obžalovaný odovzdal svedkovi U. D. papiere od účtu, ktoré predtým dostal od tej baby (zrejme svedkyne U. J.), a U. D. mu povedal, že keď bude mať nejaké peniaze, tak mu potom zavolá. B. J. taktiež vedel o tom, že U. D. mal od obžalovaného napožičiavané peniaze.

Ohľadne účelovosti obrany obžalovaného, ktorú predniesol až na hlavnom pojednávaní, krajský súd konštatuje, že v zmysle práva na obhajobu je na samotnom obžalovanom, aké prostriedky svojej obhajoby a obrany zvolí, pokiaľ samozrejme takáto obhajoba nie je v rozpore so zákonom. Výkon práva na obhajobu potom nemôže byť vykladaný v neprospech obžalovaného, a to aj vzhľadom k tomu, že obžalovaný nemusí dokazovať svoju nevinu, ale je na prokurátorovi, aby dokázal vinu obžalovaného. Aj oslobodenie obžalovaného spod obžaloby je potom zákonným rozhodnutím v prípade, ak prokurátor, ktorý zastupuje obžalobu, neunesie dôkazné bremeno. Preto okresný súd v tomto prípade, rešpektujúc zásadu in dubio pro reo, nemal inú možnosť, ako oslobodiť obžalovaného spod obžaloby.

Okresný súd nepochybil ani pri rozhodnutí o uplatnenom nároku na náhradu škody poškodenej W. X.. Podľa 288 ods. 3 Trestného poriadku ak súd obžalovaného spod obžaloby oslobodí, odkáže poškodenej s jeho nárokom na náhradu škody vždy na civilný proces, prípadne na konanie pred iným príslušným orgánom. Poškodenej prislúcha právo podať odvolanie len v rozsahu vymedzenom

v § 307 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku, v zmysle ktorého poškodený môže podať odvolanie len pre nesprávnosť výroku o náhrade škody. Výrok o náhrade škody má však oporu vo výroku o vine. Z ustanovenia § 288 ods. 3 Trestného poriadku vyplýva, že ak okresný súd obžalovaného oslobodí spod obžaloby, musí obligatórne poškodeného s jeho nárokom na náhradu škody odkázať na civilný proces. Ak sa poškodená v takomto prípade odvolala proti tomuto výroku rozsudku, je osobou neoprávnenou na podanie odvolania, a jej odvolanie musí byť zamietnuté ako odvolanie podané neoprávnenou osobou, lebo nárok na náhradu škody možno priznať len odsudzujúcim rozsudkom. Odvolanie poškodeného proti oslobodzujúcemu rozsudku smeruje vždy svojou povahou proti výroku o vine a takéto odvolanie poškodenému neprislúcha.

Podľa § 316 ods. 1 Trestného poriadku odvolací súd zamietne odvolanie, ak bolo podané oneskorene, osobou neoprávnenou alebo osobou, ktorá sa odvolania výslovne vzdala alebo znovu podala odvolanie, ktoré v tej istej veci už predtým výslovne vzala späť alebo bolo podané proti výroku, proti ktorému nie je prípustné.

Vzhľadom na vyššie uvedené krajský súd odvolanie poškodenej W. X. podľa § 316 ods. 1 Trestného poriadku zamietol ako odvolanie podané osobou neoprávnenou.

Podľa § 319 Trestného poriadku odvolací súd odvolanie zamietne, ak zistí, že nie je dôvodné.

Na základe všetkých vyššie uvedených skutočností preto krajský súd v zmysle § 319 Trestného poriadku zamietol odvolanie okresného prokurátora ako nedôvodné.

Uznesenie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Banskej Bystrici jednomyseľne (§ 163 ods. 4 Trestného poriadku v spojení s § 180 Trestného poriadku).

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu riadny opravný prostriedok nie je prípustný.